

N:o 8.

Kongl. Maj:ts nådiga proposition till Riksdagen, med förslag till förordning angående bevillningsafgifter för särskilda förmåner och rättigheter; Gifven Stockholms slott den 8 Januari 1883.

Under återopande af bifogade protokoll öfver finansärenden för denna dag, vill Kongl. Maj:t härmed föreslå Riksdagen till antagande närlagda förslag till förordning angående bevillningsafgifter för särskilda förmåner och rättigheter.

De till ärendet hörande handlingar skola Riksdagens vederbörande Utskott tillhandahållas, och Kongl. Maj:t förblifver Riksdagen med all Kongl. nåd och ynnest städse väl bevågen.

OSCAR.

O. R. Themptander.

FÖRSLAG

till

förordning angående bevillningsavgifter för särskilda förmåner och rättigheter.

A. Bevillningsavgift för rättighet till skogsfång och kolningsfrihet på allmänningar.

§ 1.

För rättighet till *skogsfång* på kronans mot rekognition till bruk, hyttor eller grufvor upplåtna allmänningar erläggas tjugufem öre för hvarje stafrum ved eller deremot svarande aderton tunnor kol; och beräknas denna avgift efter det belopp ved eller kol, för hvilket rekognitionensavgiften enligt privilegier eller resolutioner utgår, antingen skogsfånget årligen begagnas eller icke.

§ 2.

För *kolningsfrihet* på härads- eller sockenallmänningar, när därför till häradet eller socknen icke erlägges betalning, svarande mot den, som för rekognitionsskogars eller kronoallmänningars begagnande, bör enligt Kongl. förordningen den 4 juni 1752 jemte bevillningen utgöras, skall avgiften så höjas, att beloppet blifver enahanda med hvad för nyttjanderätt till kronoskogarne erlägges.

B. Bevillningsafgift af bankbolag med sedelutgifningsrätt.

§ 3.

Enskild bank, som eger *sedelutgifningsrätt*, skall, förutom bevillning af fast egendom samt af inkomst, erlægga en afgift af två kronor för hvarje tusen kronor af det högsta belopp af bankens sedlar, som på en gång under nästföregående året varit utlemnade i rörelsen; varande styrelsen för sådan bank skyldig att, till upplysning vid denna afgifts debitering, i början af hvarje år aflemna en genom intyg af det utaf Kongl. Maj:ts Befallningshafvande förordnade ombud bestyrkt uppgift å nyssnämnda sedelbelopp.

C. Bevillningsafgift af utländske eller andre här i riket icke mantalsskrifne handlande och handelsexpediter.

§ 4.

Utländing eller i utlandet bosatt, här i riket icke mantals- och skattskrifven svensk undersåte, som reser omkring i landet och för egen eller, såsom utskickad, för annans räkning till inledande af handel samt med eller utan varuprof bjuder ut eller slutar handel om utländska varor att framdeles från utlandet levereras, skall, vid ankomsten till riket, till närmaste kronouppbördsman i stad aflemna skriftlig uppgift, huru länge han ämnar här qvarstanna, samt dervid erlægga femtio kronor för rättigheten att under en tid af högst tre månader idka dylik handel; åliggande det honom att, derest han efter nämnda tid vill samma rättighet utöfva, förskottsvis betala ytterligare tjugukronor i månaden, hvilken afgift skall antingen för längre tid på en gång eller för minst en månad om sänder, men alltid för full månad, inbetalas till kronans uppbördsman i stad inom det län, der han vid betalningstiden sig uppehåller; skolande qvittenset å den erlagda afgiften vara meddeladt å tryckta blanketter, som efter vederbörliga requisitioner, böra af Statskontoret Kongl. Maj:ts Befallningshafvande tillsändas, för att kronans uppbördsmän i städerna tillhandahållas, och hvilka blanketter, som skola lyda dels å femtio kronor, dels å tjugukronor hvardera, böra innehålla erinran om behörigt iakttagande af hvad gällande författningar i afseende å dylik handel stadga.

Den utländing eller med utländing, enligt hvad här ofvan är sagdt, likstälde svenske undersåte, som, utan att hafva den stadgade afgiften behörigen erlagt, beträdes med att bjuda ut eller sluta handel om utländska varor, skall, jemte afgiftens erläggande, böta från och med etthundra till och med femhundra kronor. Förbrytelser häremot upptagas af poliskammare, der sådan finnes, och eljest af allmän domstol; och fördelas de ådömda böterna lika emellan åklagaren och den kommun, hvarest förbrytelsen blifvit begången.

De sålunda uppburna bevillningsmedlen åligger det uppbörds-männen att, under titel: "*Bevillning af utländske eller andre här i riket icke mantalsskrifne handlande och handelsexpediter*", såsom andra kronomedel i behörig ordning uti länets ränteri leverera; hvarförutom vid hvarje års slut bör uppgöras och till Kongl. Maj:ts Befallningshafvande insändas redovisning för de emottagna qvittensblanketterna, hvilka redovisningar, sedan desamma blifvit till rättigheten af Kongl. Maj:ts Befallningshafvande styrkta, böra inom Januari månads slut det följande året till Statskontoret insändas, för att med ränteriredogörelserna jemföras och derefter aflemnas till Kammarrätten, för att tjena till ledning vid räkenskapernas granskning.

För de ifrån Statskontoret till Kongl. Maj:ts Befallningshafvande afsända qvittensblanketterna, hvilka, intill dess desamma till uppbörds-männen utlemnas, skola i landträneriet förvaras, bör jemväl inom Januari månads utgång behörig redovisning till Statskontoret insändas.

Hvad här ofvan i denna § är stadgadt rörande särskild bevillningsafgift af utländing, som utbjuder eller försäljer utländska varor, gäller icke för norrman, som idkar handel med norska produkter.

D. Bevillningsafgift af utländingar för konserter och dramatiska eller andra föreställningar.

§ 5.

Utländsk man eller qvinna, som med vederbörligt tillstånd, mot inträdesafgift, för egen räkning gifver konsert eller annan musikalisk tillställning, uppför skådespel, förevisar konstridning, lindansning, mekaniska eller andra konster, kosmoramor, panoramor och andra optiska konststycken, vaxkabinetter, samlingar af djur och naturalier m. m., erlägger för hvarje särskild konsert eller hvarje dag, då skådespel eller annan föreställning gifves, i Stockholm och Göteborg tre kronor och å annan ort inom riket en krona 50 öre; börande sådan konsertgifvare,

teaterföreståndare, konstidkare eller förevisare, innan tillståndet meddelas, styrka, antingen att den stadgade afgiften, för den tid eller det tillfälle tillståndet omfattar, blifvit till fullo betald, eller att godkänd säkerhet derfor blifvit till vederbörande uppbördsman aflemnad; och skall, i senare händelsen, afgiften alltid vid hvarje månads slut för samma månad till fullo liqvideras; åliggande det den betalningsskyldige att, vid det tillfälle sådan liqvid erlägges, till uppbörds mannen jemväl öfverlemnua bevis, i stad från vederbörande fiskal och i köping eller på landet från läns mannen i orten, om antalet gifna konserter eller förevisningsdagar, hvilket bevis bör åtfölja uppbörds mannens redovisning öfver de influtna afgifterna. Uppbörds mannens qvitto å erlagd betalning för senast inom riket gifna representationer bör dessutom ovilkorligen af hvar och en sådan utländing, då han i sagde ändamål till annan inrikes ort ankommer, företes innan nytt tillstånd honom meddelas.

Till kontroll derå, att ifrågavarande afgift blifvit i behörig ordning erlagd, skall det åligga, i stad fiskal och i köping eller på landet läns man eller den, som der innehar motsvarande befattning, att, efter hvarje halft års utgång, till Kongl. Maj:ts Befallningshafvande i länet skriftligen uppgifva, huru många föreställningar af förenämnda beskaffenhet derstädes blifvit under tiden gifna, eller, om någon sådan ej förekommit, det likaledes anmäla; hvarjemte uppbörds männen skola inom Januari månads utgång det påföljande året till Kongl. Maj:ts Befallningshafvande insända redovisning för de under förflutna året influtna afgifter af ifrågavarande beskaffenhet; börande dessa redovisningar och uppgifter åtfölja kronoräkenskaperna, då de till Kammarrätten insändas.

Debitering, uppbörd, afkortning och redovisning.

§ 6.

De under litt A. och B. omförmälda bevillningsavgifter skola införas i särskilda längder, hvilkas upprättande åligger på landet härads-skrifvaren och i stad vederbörande tjänsteman; och bör i öfrigt hvad angående debitering, uppbörd, afkortning och redovisning af bevillning af fast egendom samt af inkomst är stadgadt i tillämpliga delar lända till efterrättelse äfven beträffande nyssnämnda bevillningsavgifter.

Formulär 1:o).

Debiteringslängd öfver bevillningsafgifter för särskilda förmåner och rättigheter inom (stad) socken af härad län för år 18 . . .

Den skattskyldige.	Rättighet eller förmån därför bevillning skall erläggas.	Bevillningsafgift för rättighet till skogsfång och kolningsfrihet på allmänningar.		Bevillningsafgift af bankbolag med sedelutgifningsrätt.		Summa bevilling.
		Stafrum ved.	Afgift.	Högsta belopp utelöpande sedlar.	Afgift.	
N. N. bruk	Skogsfång å Jordsborgskro-noallmänning...	100	25	— — —	— — —	25
N. N. hytta	Kolningsfrihet å Borgholms häradsallmänning	—	30	— — —	— — —	30
N. N. enskilda bank	Sedelutgifningsrätt	—	—	1,000,000	2,000	2,000
Summa		—	55	— — —	2,000	2,055

Anm. För öfriga bevillningsafgifter för särskilda förmåner och rättigheter uppgöras särskilda redovisningar efter hvarje års slut, hvadan och då dessa afgifter i allmänhet icke kunna på förhand uppdebiteras, desamma icke i denna längd upptagas.

Formulär 2:o).

Sammandrag af debiteringslängderna öfver bevillningsafgifter för särskilda förmåner och rättigheter uti fögderi och län, för år 18 . . .

Härad.	Socken.	Bevillningsafgift				Summa bevilling.
		för rättighet till skogs- fång och kol- ningstjänst på allmän- ningar.	—	af bank- bolag med sedelutgif- ningsrätt.	—	
N. N.	N. N.	55	—	2,000	—	2,055
	N. N.					
	N. N.					
N. N.	N. N.					
	Summa					

Formulär 3:o)

Sammandrag öfver bevillningsafgifterna för särskilda förmåner och rättigheter uti län för år 18 . . .

	Debiterade bevillningsafgifter				Summa bevilling.
	männigar: frihet på all- skogsfång och kolnings- het till för rättig- ningsrätt.	af bank- bolag med sedelutgif- ningsrätt.			
N. N. fögderi					
N. N. dito					

N. N. stad					
N. N. dito					
Summa					

*Utdrag af protokollet öfver finansärenden, hållet inför Hans Maj:t
Konungen i Statsrådet å Stockholms slott den 8 Januari
1883.*

Närvarande:

Hans Excellens Herr Statsministern Grefve POSSE,
Hans Excellens Herr Ministern för utrikes ärendena Friherre
HOCHSCHILD,
Statsråden: LOVÉN,
VON STEYERN,
Friherre VON OTTER,
HEDERSTIERNA,
HAMMARSKJÖLD,
RICHERT,
THEMPTANDER,
RYDING.

Föredragande Departementschefen, Statsrådet Themptander, anförde:

“Vid behandling förut denna dag af skatteregleringskomiténs förslag till förordning angående bevillning af fast egendom samt af inkomst, har Eders Kongl. Maj:t behagat gilla den af komitén uttalade, af mig biträdda åsigt, att ur bevillningsförordningen borde utbrytas de särskilda afgifter, hvilka hittills upptagits under förordningens art. III. Jag anhåller, att nu få underställa Eders Kongl. Maj:ts pröfning, om och i hvad mån dessa afgifter kunna anses böra fortfarande bibehållas.”

Sedan Departementschefen härefter föredragit skatteregleringskomiténs underdåniga utlåtande den 13 September 1882 i de delar,

som berörde omförmälda afgifter, jemte deröfver af vederbörande afgifna underdåniga yttranden, fortfor Departementschefen:

“Lika med skatteregleringskomitén och på de skäl, komitén derför anfört, hemställer jag, att de bevillningsafgifter, som enligt Art. III af bevillningsförordningen utgått af frälseegendomar, af lotshemman, af gåfva, testamente, fideikommiss, arf och fynd samt för karaktersfullmakter måtte få upphöra. Jag bör härvid erinra, att den bland de nu nämnda bevillningarne, som, näst efter rusttjänstbevillningen af frälseegendomar, varit såsom statsinkomst af någon betydelse, eller bevillningen för gåfva, testamente, fideikommiss och arf, kommer att inbegripas i den ökade stämpelafgift för bouppteckningar och gåfvobref, Eders Kongl. Maj:t beslutat föreslå Riksdagen.

Den under Art. III i bevillningsförordningen förekommande afgiften för spelkort har i det förslag till förordning angående stämpelafgift, som kommer att föreläggas Riksdagen, blifvit med stämpelafgiften sammanförd och bör således icke vidare såsom bevillningsafgift upptagas.

Af de ifrågavarande afgifterna återstå derefter de, som uppbäras: för rättighet till skogsfång och kolningsfrihet å allmänningar, af utlänningar för konserter och dramatiska eller andra föreställningar, af bankbolag med sedelutgifningsrätt, samt af utländske eller andra här i riket icke mantalsskrifne handlande och handelsexpediter.

Med skatteregleringskomitén är jag ense derom, att af dessa de två förstnämnda böra fortfarande till oförändrade belopp utgå.

I den bevillning, som åligger de enskilda bankerna för deras sedelutgifningsrätt och hvilken enligt § 15 af gällande bevillningsstadga är för en hvar bank bestämd till 2 kronor för tusen af det högsta belopp i sedlar, banken under närmast föregående år haft på en gång i rörelsen utelöpande, har skatteregleringskomitén föreslagit en förhöjning med icke mindre än 150 procent eller från 2 till 5 kronor per mille. Den sålunda ifrågasatta förhöjningen är så betydande, att den, med hänsyn till sina antagliga verkningar, knappast kan betraktas enbart såsom en tillökning i skatt, utan fast hellre måste anses innebära en förändring af ganska väsentlig art i de vilkor, som hittills varit stadgade för sedelutgifningsrätten. Då en af Eders Kongl. Maj:t tillsatt komité för närvarande är sysselsatt med revision af banklagstiftningen, och den nya banklag, som efter pröfning af komiténs förslag kan blifva af Eders Kongl. Maj:t och Riksdagen antagen, redan vid 1889 års början bör till alla delar kunna vinna tillämpning, derest Eders Kongl. Maj:t i afseende å de bankers oktrojer, som under den närmaste tiden gå till ända, kommer att på enahanda sätt som den 6 Oktober sistlidet år

skedde med Helsinglands enskilda bank, bevilja förlängd oktroj endast till utgången af år 1888, då de sista af de äldre oktrojerna utlöpa, finner jag det för min del mindre lämpligt att för den mellanliggande tiden vidtaga en mera genomgripande ändring i villkoren för sedelutgifningsrätten, helst denna rätt för icke länge sedan genom den då verkställda indragningen af femkronsedlarne undergått en afsevärd begränsning. Vid detta förhållande och då det lärers böra närmare undersökas, om icke billigheten fordrar, att, i sammanhang med en höjning i bevillningen för sedelutgifningsrätten, grunden för afgiftens beräkande förändras derhän, att, i stället för det högsta i rörelsen utlemnade sedelbeloppet, medeltalet af de under året i rörelsen utelöpande sedlarne blir för afgiften bestämmande, anser jag mig böra hemställa, att, med bibehållande tills vidare oförändrad af den nu stadgade bevillningen för de enskilda bankernas sedelutgifningsrätt, bankkomitén måtte erhålla nådig befallning att, i sammanhang med förslag till lagstiftning rörande de enskilda bankerna, taga under öfvervägande jemväl huruvida ökad bevillning å sedelutgifningsrätten bör ifrågakomma, derest de enskilda bankerna skulle anses böra vid denna rätt i större eller mindre utsträckning bibehållas.

I fråga om bevillning af utländske eller andra här i riket icke mantalsskrifne handlande och handelsexpediter, innehåller § 16 af gällande bevillningsstadga, att utlänning eller i utlandet bosatt, här i riket icke mantals- och skattskrifven svensk undersåte, som reser omkring i landet och för egen eller, såsom utskickad, för annans räkning till inledande af handel samt med eller utan varuprof bjuder ut eller slutar handel om utländska varor, att framdeles från utlandet levereras, skall, vid ankomsten till riket, till närmaste kronouppbördsman i stad aflemna skriftlig uppgift, huru länge han ämnar qvarstanna, samt dervid erlægga 100 kronor för rättigheten att under en tid af högst tre månader idka dylik handel; och åligger det honom, derest han efter nämnda tid vill samma rättighet utöfva, att förskottsvis betala ytterligare 40 kronor i månaden, hvilken afgift skall antingen för längre tid på en gång eller för minst en månad om sänder, men alltid för full månad, inbetalas till kronans uppbördsman i stad inom det län, der han vid betalningstiden sig uppehåller.

Under anförande att, ehuru för bedömande af den omfattning, i hvilken affärer af nyss angifven art inom riket bedrifvits, likasom i hvad mån sådana affärer uppgjorts med andra än köpmän, officiella uppgifter saknades, det dock torde vara visst, att den ifrågavarande formen för affärers inledande och avslutande, under senare tider vunnit betydande utveckling och numera ofta antoge proportioner, som ej

stode i rimligt förhållande till de i 16 § bevillningsförordningen stadgade skattesatserna, har skatteregeringskomitén föreslagit, att med bibehållande i öfrigt af här ofvan anförda bestämmelser, bevillningen för utländske eller andra här i riket icke mantalsskrifne handlande och handelsexpediter måtte höjas till 200 kronor för första månaden och 80 kronor för hvarje följande månad af dylik persons vistelse inom riket.

I det underdåniga yttrande Kommerskollegium afgifvit i ämnet, har detta embetsverk, som förklarar sig icke vara i tillfälle bedöma, huruvida det antagande, hvarpå skatteregeringskomitén stödt sitt förslag, kunde anses ega grund eller icke, i öfrigt anmärkt, att då, enligt komiténs förslag, bevillningsavgiften för främmande handelsresande skulle för helt år uppgå till 1,080 kronor, motsvarande beloppet af den bevillning, som jemlikt 6 § bevillningsförordningen erlægges för en till 108,000 kronor uppgående årlig inkomst af kapital eller arbete, den ifrågasatta förhöjningen syntes Kollegium icke stå i skälighet förhållande till den affärsverksamhet, som af sådana handelsresande i allmänhet bedrifves, samt att, i den mån den ifrågavarande avgiften höjdes eller bestämdes allt för hög, i samma mån skulle ock försöken ökas att under en eller annan form kringgå gällande stadganden i ämnet, hvilket låte sig göra så mycket lättare som kontrollen öfver denna skatts erläggande icke vore, eller med nu rådande åsichter om olämpligheten af alla, den personliga samfärdseln störande eller inskränkande föreskrifter, kunde blifva fullt verksam eller till ändamålet ledande.

Hvad Kommerskollegium sålunda anmärkt, synes mig innefatta tillräckliga skäl att icke vidtaga någon förhöjning i den oförmälda avgiften. Deremot lära anledningar icke saknas att ifrågasätta en nedläggning deri.

Såsom Kommerskollegium erinrat, stadgades i art. 17 af den med Frankrike den 30 December 1881 afslutade handelstraktat, att franske handelsresande icke skulle inom de förenade rikena vara underkastade högre särskild yrkesavgift, än den lägsta dylika avgift, som der erlades af inhemske handelsresande af samma kategori, äfvensom att en avgift till lika belopp med den bevillning, som, vare sig i Sverige eller Norge drabbade franske handelsresande, finge i Frankrike påläggas svenske eller norske handelsresande; och genom en vid traktaten fogad särskild deklaration förband sig Eders Kongl. Maj:t att för sistlidet års Riksdag framlägga förslag i syfte att bestämma den särskilda yrkesavgiften för så väl utländske som infödde, inom riket icke mantalsskrifne handelsresande till halfva beloppet af den avgift, som var dem i Sverige ålagd. I öfverensstämmelse härmed afläts ock till 1882 års Riksdag proposition derom, att den i § 16 af bevillningsstadgan föreskrifna bevillningen af

utländske eller andre här i riket icke mantalsskrifne handlande och handelsexpediter måtte nedsättas från 100 till 50 kronor för de första tre månaderna, sådan handlande eller handelsexpedit härstädes utöfvar verksamhet, och från 40 till 20 kronor för hvarje följande månad; men då ett fullständigt förslag till ny bevillningsstadga äfvensom andra framställningar, syftande till en genomgripande reform i vårt skatteväsende, antogos inom kort skola blifva föremål för Riksdagens pröfning, ansåg Riksdagen det mindre lämpligt att för det dåvarande besluta någon ändring i reglerna för den ifrågavarande bevillningsskyldigheten eller eljest vidtaga några delvisa förändringar i gällande bevillningsstadga, i följd hvaraf stadgandena i § 16 bevillningsstadgan bibehöllos oförändrade.

Detta Riksdagens beslut innefattar naturligen icke något hinder att nu, då vårt skattesystem i väsentliga delar och särskildt hvad som angår bevillningen i dess helhet göres till föremål för Riksdagens pröfning, förnya den omförmälda till 1882 års Riksdag aflättna propositionen; och härtill föreligger nu en ytterligare anledning deri, att, såsom en följd af den utgång frågan erhöll vid sistlidet års riksdag, franska regeringen funnit sig föranlåten att för svenske handelsresande, som uppehålla sig i Frankrike, bestämma en särskild afgift, motsvarande den, som i Sverige affordras franske handelsresande. Våra handelsresande i Frankrike hafva härigenom, i förhållande till dylika resande af andra nationer, blifvit försatta i en undantagsställning, hvars bibehållande så mycket mindre kan vara önskvärdt, som Frankrike är en bland de största afnämarna af våra förnämsta exportartiklar, trä och jern, och det nu rådande förhållandet följaktligen icke torde kunna undgå att utöfva ett visst menligt inflytande på våra exportörers ställning på den franska marknaden.

Då jag af nu angifna skäl anser mig böra tillstyrka Eders Kongl. Maj:t att ånyo föreslå Riksdagen enahanda nedsättning i bevillningen för utländske handelsresande, som ifrågasattes vid 1882 års riksdag, tillåter jag mig äfven framhålla, att de yrkanden, som gjorts på en hög beskattning å den ifrågavarande affärsverksamheten, synas mig i viss mån framkallade af en oriktig uppfattning af arten och betydelsen af denna verksamhet. Man har nemligen förestält sig, att de ifrågavarande handelsresandena i större omfattning förmedla afsättning af varor från utlandet direkt till de härvarande konsumenterna, och att således, om bevillning härför icke af dem utkräfdes, en inom riket bedrifven handelsrörelse af betydelse skulle blifva obeskattad. Det må vara sant, att i ett eller annat fall och särskildt genom de kringresande vinagenterna afsättning sker omedelbart till konsumenterna;

men med visshet torde kunna sägas, att den ifrågavarande affärsverksamheten i hufvudsak tjänar endast till att förmedla affärer mellan producenter och affärsmän i utlandet, å ena sidan, och å den andra personer, som härstädes drifva handel, och hvilka i sin ordning afyttra varan till konsumenterna samt blifva därför likasom för sin rörelse i öfrigt beskattade. Om så är förhållandet, torde det vara uppenbart, icke blott att, derest, genom uppställande af några starkare hinder för den nu berörda affärsverksamheten, densamma komme att upphöra eller inskränkas, någon ökad statsinkomst icke skulle på annat håll beredas staten, utan ock att i dylikt fall väsentliga olägenheter skulle uppstå ej mindre för våra inhemska handlande, som då, i stället att kunna här af de utländske producenternas agenter, med ledning af medförda prof, verkställa sina reqvitioner, skulle nödgas att antingen genom korrespondens eller genom utskickade ombud och ofta nog genom mellanhänder å utrikes ort uppköpa producenternas varor, än äfven för den förbrukande allmänheten, för hvilken under sådana förhållanden de utifrån kommande varorna i många fall skulle väsentligen fördyras.

Att den i utlandet boende producenten eller köpmannen skulle här beskattas för den vinst, som uppstår derigenom att han afyttrar varor till vårt land, strider både emot andan i skattelagstiftningen, som ju icke kan sträcka sin tillämpning utöfver hvarje lands egna gränser, och emot de grundsatser, som äro bestämmande för det internationella varuutbytet. Om, såsom jag redan antydt, våra köpmän resa till utlandet för att göra sina uppköp eller aftala utländska affärer medelst korrespondens, blir ju ock den utländske säljaren obeskattad här i landet, men icke förefaller det mig vara större skäl att låta denne säljare betala skatt, derfore att han till lättnad för våra köpmän låter affären uppgöras medelst ett hitskickadt ombud. Dessa handelsresande fylla en vigtig och i utlandet mer och mer uppmärksammas uppgift vid de internationella handelsförbindelserna. Att vi skulle visa oss så helt och hållet förbise detta, att vi genom bibehållande af den nuvarande höga beskattningen skulle utsätta våra agenter i utlandet för en undantagsbehandling, kan icke vara lämpligt, isynnerhet när man efter en revision af landets hela skattelagstiftning söker få den ordnad efter mera egentliga grunder än hittills. Statskassans inkomst af den nuvarande bevillningen har för åren 1876—1880 utgjort i medeltal ungefär 90,000 kronor om året. En nedsättning till hälften i denna bevillning, såsom vid franska traktatens afslutande förutsattes och nu af mig ånyo föreslagits, skulle således medföra en minskad inkomst af cirka 45,000 kronor. Men otvifvelaktigt är, att en så högst betydlig stegring i skatten, som af komitén föreslagits, ingalunda skulle i motsvarande

mån tillföra statskassan en ökad inkomst. Till undvikande af all missuppfattning om denna bevillnings natur tror jag det äfven böra särskildt framhållas, att den icke afser sådana handelsresande, som försälja varor, hvilka de sjelfva föra med sig. Dessa tillhöra naturligtvis en helt annan kategori, de hafva icke till uppgift att endast förmedla affärer, utan idka en verklig handelsrörelse inom landet och böra derföre betala skatt enligt för dylik rörelse i allmänhet gällande bestämmelser, hvarföre ock bevillningsförordningen särskildt öfvermålar deras beskattning. Af samtliga dessa skäl är det jag anser enahanda framställning, som af Eders Kongl. Maj:t gjordes till senaste Riksdag i detta ämne, nu böra oförändrad förnyas.

Åberopande hvad jag nu anfört och med hemstallan, att de i art. III af bevillningsstadgan upptagna afgifter, hvilka komma att bibehållas, måtte med undantag af stämpelafgiften för spelkort få sammanföras i en författning, tillstyrker jag i underdånighet, att Eders Kongl. Maj:t måtte i nådig proposition föreslå Riksdagen till antagande ett inom Finansdepartementet enligt nu anförda grunder utarbetadt förslag till: Förordning angående bevillningsafgifter för särskilda förmåner och rättigheter.»

På tillstyrkande af Statsrådets öfriga ledamöter behagade Hans Maj:t Konungen bifalla hvad föredragande Departementschefen hemställt; och skulle till följd häraf till Riksdagen aflätas proposition af det innehåll, bilagan till detta protokoll utvisar.

Ex protocollo:

Hans Wachtmeister.
